

Ἄλλ' ὁ οἶνος, ὁ μέλλων νὰ εὐφρανῇ τὰς καρδίας τῶν δύο συνδαιτυμένων, δὲν ἦτο διόλου τῆς προκοπῆς· μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ κατηγορούμενος διερχόμενος ἀπὸ τὸ παντοπωλεῖον ἐξ οὗ ἐπρομηθεύθη τὸν οἶνον εἰσῆλθεν διὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ παράπονά του εἰς τὸν παθόντα παντοπώλην· ἀλλ' ἐκεῖ πλάνονται. Ὁ παθὼν τοῦ ἐπιτίθεται δι' ἐνὸς μπακαλάου· ἀλλὰ δυστυχῶς τὸν μπακαλάον διαδέχεται εἰς τὰς χεῖράς του ὡς ὄπλον ἐπιθέσεως χονδρὸν σίδερον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν ὡς στυλώματα τῶν θυρῶν, καὶ ὁ κατηγορούμενος δέχεται μίαν σιδερίαν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἄλλην εἰς τὴν ὠμοπλάτην· ὁ κατηγορούμενος ἐξάγει ἐγχειρίδιον, εἰς οὗ τὴν θεὰν ἀπομακρύνεται ὁ παθὼν. Τρέχει κατόπιν τοῦ ὁ κατηγορούμενος καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν καταφέρει διὰ τῆς μαχαίρας τοῦ πληγὴν, ὑπὸ τὸν θώρακα, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐπιφέρει θάνατον.

Οὕτω διατείνεται ἡ κατηγορία· καὶ εἰς μόνον μάρτυς ἐκ τῶν δύο τῆς κατηγορίας ἐπιβουθεῖ τὰ συμπεράσματά της. Ἄλλ' ἡ ὑπεράσπισις ὑποστηρίζει ὅτι τὸ κτύπημα ἐδόθη ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐνῶ οὗτος ἔκειτο χαμαὶ ὑπὸ τὰ σιδερένια κτυπήματα τοῦ παθόντος, καὶ ἡ ζωὴ του εὐρίσκετο εἰς προφανῇ κίνδυνον. Καὶ ἐπιβεβαιῶν τὴν δοξασίαν της ὁ μόνος ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους αὐτόπτης τῆς πράξεως, ὁ σύντροφος τοῦ κατηγορουμένου, μετ' οὗ συνεγευμάτισε. Καὶ ναὶ μὲν ζώοντος ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ μάρτυρος, ἀλλὰ ζωηρότερον προμαχεῖ αὐτῆς ἡ ὑπεράσπισις τοῦ κ. Παπαλεξανδρῆ.

## ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΛΗΣΤΕΙΑΣ

Ὅπως μετὰ δεινὴν τινὰ νόσον ἐπιφαίνονται ἐπὶ τῆς ἐπι-

δερμίδος, πυρρά τινὰ ἐξανθήματα, τοῦ ἱατροῦ παρηγοροῦντος τὸν ἀσθενῆ ὅτι θὰ περάσουν κι' αὐτὰ, οὕτω τῆς μεγάλῃς, τῆς ἐνδόξου ληστείας, τῆς τυχοῦσης ἐνδόξου κενοταφίου—τοῦ Δεῖλεσι—ἀνακύπτουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλαφρά τινὰ ἐξανθήματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς ἱατροὺς τοῦ Κράτους, ὑπουργοὺς, ἀστυνομοὺς, Μοιράρχους, θὰ περάσουν κι' αὐτὰ μὲ τὸν καιρὸν, μὲ τὸ κολαΐ.

Μετὰ τὸ Δεῖλεσι, ἡ δευτέρα ληστρική περίοδος δέον νὰ θεωρηθῇ καὶ νὰ ὀνομασθῇ ἡ πετσωματική, λίξασα εὐτυχῶς ἅμα τῇ καταλήψει τῶν νέων ἐπαρχιῶν, παραδουθέντων ὅλων τῶν ἀνταρτοληστῶν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς Σοῦτσον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι θὰ τύχῃσι χάριτος, τώρα δὲ κεκλεισμένοι ἐν τῷ Μεδρεσέ, δικάζονται καὶ καταδικάζονται.

Τρίτη περίοδος μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἡ χρηματιστική. Ἐχει κάπως ἡ τρίτη αὕτη περίοδος ἐμπορικὸν χαρακτῆρα. Καὶ ὅπως τοὺς ἐν τῷ χρημαστηρίῳ μεγαλκίεπτορας τοὺς λέγονμεν ἀπλούστατα λιστάς, οὕτω τοὺς ληστὰς τῆς τρίτης περιόδου δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀποκαλέσωμεν χρηματιστάς.

Ἐλαβε λοιπὸν τὸ πρᾶγμα καθαρῶς ἐμπορικὸν χαρακτῆρα. Ἐσχηματίζοντο ἐταιρίαι—ὡς αἱ ἄλλαι ἐταιρίαι τῶν μεγαλοσχήμων κλεπτῶν—ἐθετοῦ τῆς βάσεως τοῦ ἐμπορίου τῶν, ἐπρομηθεύοντο τὰ κεφάλαιά των—κάπαι· καὶ ὅπλα—ἐλεγον· θὰ πάμεν εἰς τὰ περάλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἢ εἰς τὰ περάλια τῆς Μακεδονίας, θὰ κάμουμε τὴν μπάζα μας, ἡ ἐταιρία θὰ διαρκέσῃ φέρ' εἰπεῖν τρεῖς μῆνας ἢ ἕξ μῆνας ἢ καὶ περισσότερον· κατόπιν θὰ γυρίσουμε, τὸ συμβόλαιόν μας θὰ θεωρῆται λελυμένον καὶ ἕκαστος θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἔργον του.

Ἀνθρωποὶ τοιοῦτοι εἶνε γνωστοὶ εἰς τὴν ἀγοράν. Εὐτυχῶς οἱ πλείοτεροι ἢ μᾶλλον ὅλοι εἶνε ξένοι· οὐδεὶς Ἀθηνοῦς ἐστιγματίσθη ὑπὸ τοιούτου ἐμπορίου.

Ὁ δεῖνα φερ' εἰπεῖν φουστανελλάς ἢ μαγκουράς περιφέ-

δὲν δύναμαι δυστυχῶς οὐδεμίαν νὰ σᾶς δώσω συμβουλήν. Ἐν τούτοις καλῶς θὰ πράξητε, ἐὰν ἀλλάξητε βίον· γνωρίζω ἀπὸ τίνος ποῖον βίον διάγετε ἐν Παρισίοις, βίον ἀξιοθρήνητον, δι' ὃν ἐγὼ αἰσχύνομαι. Οὐδὲν πράττετε, εἰσθε ἕνας ἀργός, ἕνας ἄχρηστος· ἔοδεύετε ἀνοήτως τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός σας.

Ραοῦλ, μετανοήσατε, διορθωθῆτε, εἶνα, καιρὸς ἀκόμη, βελτιωθῆτε ἐὰν θέλητε βραδύτερον ἐκείνοι οἵτινες θὰ σᾶς κρίνωσι, νὰ φανῶσιν ἐπιεικεῖς πρὸς σᾶς.

Ἦγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν. Αἱ ἐξορκίσεις τῆς ἀδελφῆς τοῦ ζωηρὰν τοῦ ἑκαμὴν ἐντύπωσιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Συγγνώμην, ἀδελφὴ μου, συγγνώμην, εἶπε μὲ συντετριμμένην φωνήν· μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, εἶμαι ἕνα ἀνάξιος, ἕνας ἀθλιός! Μέχρι τοῦδε, ἀναγνωρίζω, ἠκολούθησα κακὸν δρόμον, ἀλλὰ, γνωρίζετε τοῦτο, Ἐρριέττη, ἐγκαταλείμμενος εἰς ἑμαυτὸν, μηδενὸς ὑπάρχοντος ἵνα κρᾶξῃ εἰς ἐμέ· Πρόσεχε! Στάσου! . . . Ἐρριέττη, μετανοῶ. . . Χάριν τῆς ἀγαθῆς μητρὸς μας, χάριν ὑμῶν θ' ἀλλάξω διαγωγὴν, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, σᾶς τὸ δοκίμαμι!

— Ὅθ' ἴδωμεν, εἶπε ξηρῶς ἡ νεάνις, νεύσασα νὰ ἀποσυρθῇ.

Ἡ Ἐρριέττη κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς.

## ΙΣΤ'

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ Ἡ ΑΔΕΛΦΗ

Ἡ ἀδελφὴ ἐξήσκει τῷ ὄντι σωτηριώδη ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἡ Ἐρριέττη εἶχε λόγους νὰ πιστεύῃ τούτο, διότι εἶχεν ἐπιτελεσθῇ παρὰ τῷ Ραοῦλ αἰφνίδιος μεταβολή. Δὲν κατελίμπανε τὴν μητέρα του, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐφέμετο μετὰ σεβασμοῦ, προσοχῆς καὶ περιποιήσεως.

Ἡ βαρόνη ἦτο καταθελγμένη.

— Ὁ πόλεμος, ἐσκέφθη, ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ ἐλαφροῦ χαρακτῆρος τοῦ υἱοῦ μου. Ὁ Ραοῦλ συνεκινήθη λίαν ὑπὸ τῶν συμφορῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ ἀνάνητος, ὁ ἄλλοτε παράφορος, διωρθώθη, γενόμενος τώρα σπουδαῖος, σοβαρός. Ἡρξισα νὰ ἐλπίζω ὅτι ὁ Ραοῦλ δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τοῦ πατρὸς του.

Καὶ ἡ ἐξαίρετος μήτηρ, ἥτις ἐξ ὀλίγων ἠσθάνετο πολλὴν χαρὰν, προσέθεσε:

— Ἀληθῶς, δὲν ἐννοῶ διὰ τί ἡ Ἐρριέττη ὅταν ὁ ἀδελφός της ἐπανερχεται ὅλως μεταβεβλημένος ὑπὸ πάσας τὰς ἐσώσεις, φαίνεται πρὸς αὐτὸν τόσον ψυχρά; Προδήλως τὸ σφάλμα εἶνε τῆς Ἐρριέττης, ἡ ὁποία σχεδὸν ἀπέκρουσε τὸν ἀδελφόν της ὅταν ἦλθε. Τί ἔχει λοιπὸν; Ἀ! καὶ αὕτη μετεβλήθη ἀπὸ τινῶν μηχανῶν, δὲν ἔχει πλέον τὴν θελκτικὴν ἐκείνην εὐθυμίαν, ἥτις ἐφαίδρυνε τὴν σὺν πλὴν τῆς μοναξιάς

ρεται εἰς τὴν ἀγοράν· ἔχει τὰς σχέσεις του· τοὺς φίλους του· τοὺς γνωρίμους του· συχνάζει εἰς ὠρισμένον καφενεῖον· εἰς ὠρισμένην ταβέρναν· αἴφνης γίνεται ἄφροντος· ἀπλούστατα τότε οἱ κατὰ γνωρίζοντες λέγουσιν εἰς τὸν ἐρωτῶντα περίεργον· πῆγε γὰρ ἔξω, σὲ κάμποσους μῆνας θὰ ᾔνε ἐδῶ· τοῦθ' ὅπερ ἀπλούστατα σημαίνει· θὰ πάγῃ νὰ μετέλθῃ τὸ ἐμπόριον τοῦ ληστοῦ.

Ἐχει δὲ καὶ τὴν ποίησίν της ἡ τρίτη αὕτη περίοδος· τῆς ἐξανθηματικῆς ληστείας· κυρίως αἱ ληστοπραξίαι τῶν νέων χρηματιστῶν γίνονται κατὰ τούρκων οὐδέποτε δὲ πειράζεται χριστιανικὴ θριξὶ ἢ χριστιανικὸν χρῆμα. Ὡστε πολλοὶ ληστοπραγοῦσι καὶ γὰρ τὴν ψυχὴν των.

Ἡ τελευταίω λοιπὸν ἀνακαλυφθεῖσα συμμορία τοῦ Λάζου καὶ Αἰαλοπούλου εἶνε ἐν εἶδος μόνον τοῦ νέου ἐμπορίου ὅπερ ἐφύτρωσε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπὶ τοῦ ἄττικου ἐδάφους.

\* \*

Ὁ κ. Σπύρο-Μήλιος, ὁ διοικητὴς τῆς Μοιραρχίας, εὐνοεῖται φαίνεται ὑπὸ εὐτυχὸς ἀστρου. Διὰ τὰς τοιαύτας ληστοπραξίας ἀκολουθεῖ τὴν μέθοδον τοῦ Κυβιῆ, ὅστις ἀπὸ ἑνα κοκκαλάκι ἀνεκάλυπτε καὶ κατήρτιζεν ὁλόκληρον τὸν σκελετὸν παλαιστολογικῶν ζώων· ὁ κ. Σπύρο-Μήλιος, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς νοημοσύνης καὶ τοῦ ἀστρου του, ἀπὸ ἑνα κουταλάκι ἀνακαλύπτει ὅλην τὴν συμμορίαν τοῦ Φασανιοῦ· ἀπὸ μίαν δὲ σκοτεινὴν φράσιν δὲν ξεύρομεν ποίας ἐκθέσεως ἢ ποίου ἐγγράφου λαμβάνει ἀφορμὴν, ἐπιλαμβάνεται ἀνα-ἀνακρίσεων, διὰ νὰ μ-πορέσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φράσιν, καὶ ὦ! τοῦ θαύματος, πίπτει ὡς χρυσὴ βροχὴ εἰς τὴν σπάθην τοῦ ληστρικῆς συμμορίας ἐξ 22 ἀτόμων, συγκεκμημένη ἀπὸ τοὺς ἀρχιληστὰς Λάζον Γεωργίου καὶ Ἀναστάσιον Αἰαλοπούλου καὶ τοὺς ὁπαδοὺς Ἰωάννην Καταΐκην, Γεώργ. Γρίβαν, Χρῆστον Κυριάκου, Γεώργιον Ζηλημένον, Χαρ. Μαντέλαν,

Ἐμμ. Καμπουράκην, Νικόλαν τινα συμπάτριώτην τοῦ Λάζου, Ἰάν. Χρηστίδην ἢ Κολοβόν, Στυλιανόν τινα Κρητὰ, ἕνα Σκαρπαθιώτην, Ἰωάννην Σμυρναῖον, Γεώργιον Χασιώτην, Βασίλην τινα ἐκ Μακεδονίας, Γεώργιον τινα Ὑδραῖον πλοίαρχον, Εὐάγγελόν τινα βλαχοποιμένα ἐξ Ἀγρᾶφον, Μῆτρον Μπαλιώτην ἐξ Ἀγρᾶφον, Γεώργιον Μπαλιώτην καὶ τρεῖς ἄλλους φονευθέντας ἀγνώστων ὀνομάτων.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐντιμοὶ κύριοι κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀρχηγούντος τοῦ μὲν Λάζου ἐν Ἀθῆναις, τὸν ὅποιον ἐνθυμοῦνται πολλοὶ πρὸ δεκαπενταετίας, φουστανελαῖν ἀπ' τὰ μέρη τῆς Ἡπείρου, ἔχοντα ὠραιστάτην γυναῖκα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν, καὶ κατοικοῦντα εἰς Πλάκκιν, ἔπειτα γινόμενον ἄφροντον, διελθόντα βεδαίως διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, ἐπὶ τέλους δὲ ἀναφανέντα πάλιν μετὰ τὰ φράγκικα, ἐλεεινόν, κατεζητηγμένον καὶ ἀρρωστιά-ρην, συμπράττοντος δὲ τοῦ Ἀναστασίου Αἰαλοπούλου, κατάρτισαντος τὸ ὑπόλοιπον τῆς συμμορίας ἐν τῇ Λαυριωτικῇ, κέντρῳ ληστῶ-προξιδῶν, πετσωμάτων, ἐγκλημάτων καὶ λοιπῶν, ἀφοῦ βεδαίως ἔθεσαν τὰς βάσεις τῆς μάχης των, ἐξώρμησαν ἐξ Ἀλεξανδρῶν τοῦ Λαυρίου ἐνθα εἶχαν συμφωνήσει νὰ συγκεντρωθῶσιν ἅπαντες, ἐπιδιδασθέντες ἐντὸς πλοιαρίου Γεωργίου τινὲς ἐξ Ὑδρας.

Ἡ πρώτη ἐμπορικὴ ἀγορὰ πρὸς ἣν ἀπέβλεψαν ὅπου ἡδύνατο νὰ καταναλώσουν τὸ ἐμπόρευσμά των ἦτο ἡ δροσερὰ Σμύρνη, γῆ κλασικὴ τοῦ Φασουλᾶ, τῶν βαλαντισσιῶν, τῶν νυκτοκλεπτῶν καὶ τῶν Ζαπτιεδῶν.

Ἐκεῖ ἐλήττευσαν ἑνα Ὀθωμανὸν ἀφαιρέσαντες πρὶν αὐτοῦ τριάκοντα λίρας καὶ διάφορα πολύτιμα κοσμήματα· ἐκείθεν δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ πλοιαρίου ἐπανήλθον κατὰ τὰ παράλια τῆς Εὐβοίας εἰς ἀκρωτήριόν τι τῆς Καρύστου, ὅπου ἐξήλθον δύο ἐκ τῶν ὁπαδῶν των, ἀρκεσθέντες φαίνεται εἰς τὰ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ τρόπαια καὶ λάφυρα. Οἱ ἄλλοι ὑπὸ τοῦς αὐτοὺς ἀρχιληστὰς καὶ ἐπιδαίνοντες τῆς αὐτῆς ὑ-

μας· ἐνίοτε εἶνε θλιβερά, σκεπτικὴ· τὸ μειδιάμα της εἶνε βεδιασμένον· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι πάσχει μυστικῶς καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ δὲ βαρόνη, ἥτις δὲν εἶχε τι νὰ ἐπιθυμήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ ἢ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων της, ἐγένετο σκεπτικὴ.

Ὁ Ραοῦλ ἐφαίνετο μὲν ὀλίγον ἄθυμος, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ ἀνιαρὸν ἦθος, ὅπερ καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας εἰς τὸν πύργον ἐπισκέψεις του. Ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν εὐρίσκειτο εἰς Βωκοῦρ καὶ δὲν εἶχεν εἰσέτι δηλώσει τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ κάμῃ ἐκδρομὴν τινα.

Ἡ μήτηρ τοῦ ὁμῶς, μετὰ τὸ πρόγευμα, τὸν συνεβούλευσε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ ἔριππος τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Βιολαῖν. Ἀμφοτέρωι θὰ κατεγοητεύοντο βεδαίως βλέποντες αὐτόν.

— Ὁ κ. Βιολαῖν, ἀγαπητὴ μήτηρ, πάντοτε ἐφάνη καλὸς φίλος, ὅπῃν τις ἐν ὁ Ραοῦλ, εὐχαρίστως θὰ πάγῃ νὰ τὸν ἰδῶ. Καὶ ἔπειτα θέλω νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτὸν μου.

— Περὶ σοῦ;

— Μάλιστα, ἀγαπητὴ μήτηρ, καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγχρόνως ὑπηρεσίαν τινα.

— Ἀ!

— Ὁ κ. Βιολαῖν ἔχει μεγάλας σχέσεις.

— Πολλοὺς στενοὺς φίλους μεταξύ τῶν ἰσχυροτέρων βουλευτῶν.

— Πρέπει νὰ πράξω τι, μῆτέρ μου· θὰ παρακαλέσω τὸν κ. Βιολαῖν νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ εὕρω θέσιν τινὰ κατὰ λόγον τῆς ἱκανότητός μου.

— Καλὰ, Ραοῦλ, καλὰ, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἐναγκαλιζομένη τὸν νεανίαν μετὰ συγκινήσεως. Πήγαινε, φίλε μου, ἐξηκολούθησε, πήγαινε νὰ μιλήσῃς τὸν κ. Βιολαῖν περὶ τῶν σχεδίων τῶν ἀφορώντων τὸ μέλλον σου.

Τοῦ Ραοῦλ ἀναχωρήσαντος, ἡ κ. Δεσιμαῖζ μετέβη παρὰ τῇ θυγατρὶ της, ἥτις ἔμενε μόνη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ Ἐρριέττη ἐρρέμβαζεν. Ἡ βαρόνη ἐκάθισε ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς της, ἣν περιέβαλε διὰ τοῦ πλήρους τρυφερότητος βλέμματος της.

— Ἐρριέττη, ἡρώτησε μετὰ τινα στιγμὴν ἡ κ. Δεσιμαῖζ, πῶς εὐρίσκεις τὸν ἀδελφόν σου;

— Καλλίτερον διὰ σὰς, ἀγαπητὴ μήτηρ.

— Δὲν εἶνε προσφιλες καὶ εἰς σὲ ὡσαύτως, Ἐρριέττη;

— Ναί, μῆτέρ μου.

— Ὁ Ραοῦλ δὲν εἶνε πλέον ὁ αὐτός· εἶνε περιττόν νὰ σοῦ πῶ πόσῃ χαρὰν αἰσθάνομαι δι' αὐτό. Ἐλαβεν ἀπόφασιν, ἥτις μὲ κατέθελε· νομίζει αἰσχος τὴν ἀργίαν του, θέλει νὰ ἐργασθῇ, νὰ καταστῇ ὠφέλιμος. Αὐτὸ εἶνε καλὸν κάλλιστον, διότι ἡ ἀργία καταστρέφει τοὺς νέους. Ὁ Ραοῦλ ἀπησχολημένος, δὲν θὰ πηγαίῃ εἰς κακὰ μέρη, δὲν θὰ κάμῃ τρέλλαις. Μὴ ἔχων κἀνένα νὰ τὸν συμβουλεύσῃ καὶ νὰ τὸν διευθύνῃ, ὑπέκυψεν εἰς ὅλας τὰς παραφορὰς τῆς νεότητος.



δραϊκής τρεχαντήρας διηυθύνθησαν εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, ὅπου διέπραξαν διάφορους ληττείας. Ἐκεῖ δὲν κατέρωθον νὰ χρονοτριβήσωσι πολὺ, διότι ἀνακαλυφθέντες κατεδιώχθησαν ὑπὸ τουρκικῶν ἀποσπασμάτων, ἐν τινὶ δὲ συμπλοκῇ μετ' αὐτῶν ἐφονεύθησαν τρεῖς σύντροφοὶ τῶν.

Ὅποτε ἐπαῖθλον ἐνταῦθα κατὰ τὸν Ἰούνιον ἢ Ἰούλιον παρελθόντος, ἔτους ἀποβιβασθέντες εἰς τὸ αὐτὸ ὁρμητήριον, ὅθεν εἶχον ἐπιβιβασθῇ.

Τοῦ συμβολαίου λήξαντος καὶ τῆς ἐμπορικῆς ἐταιρίας διαλυθείσης, διεσκορπίσθησαν τὰ μέλη τῆς, τὰ μὲν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, τὰ δὲ εἰς τὰ πέριξ, ἐν πληρεστάτῃ ἀγνοίᾳ διατελουσῶν τῶν ἀρχῶν ἐν γένει.

Τὸ δὲ νοστιμώτερον, ὅτι τιεῖ, ἐξ αὐτῶν ἠξιώθησαν καὶ δημοσίων θέσεων, διὰ τὸ ἐποιοῦν θὰ ἔλεγε κακὴ τις γλῶσσα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐπανάλαβον τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, ὅπερ τόσον ἐντίμως ἐξήτηκσαν εἰς τὰ μικρασιακὰ καὶ μακεδονικὰ παράλια. Ὁ εἰς τούτῳ διωρίσθη ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν Μενδρεσέ, ἄλλος δὲ ἀγροφύλαξ, καὶ οἱ λοιποὶ ἔμειναν ἐνταῦθα πρὸς ἀγνώστους ἐτέρους σκοπούς.

Ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς συμμορίας συνελήφθησαν τῇ διαταγῇ τοῦ κ. Σπυρομήλιου οἱ δύο ἀρχιλήσταί, ἤτοι ὁ Γεώργιος Αἰζός καὶ ὁ Ἀναστάσιος Αἰολόπουλος καὶ πέντε ἐκ τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν, ἤτοι ὁ Ἐμμανουὴλ Καμπουράκης, ὁ Χαράλαμπος Μανιτέλας, ὁ Ἰωάννης Χρηστίδης ἢ Κολοβός, ὁ Δημήτριος Γ. Μπαλιώτης, στραγαλαδζής, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ληστῆς τὴν ἐπιστήμην, καὶ ὁ Γεώργιος Μπαλιώτης, ἅπαντες οὗτοι παρεδιώθησαν εἰς τὴν ἐνταῦθα Εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν μετὰ 22 ἀνακριτικῶν πράξεων, ἐκθέσεων κλπ. δι' ὧν ἀποδεικνύεται πασιφανέστατα ἡ σύστασις τῆς συμμορίας καὶ ἡ διάπραξις ληστρικῶν πράξεων.

Χθὲς ἅπαντες οὗτοι ἀνεκρίνοντο δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ἀμπελά, ἀφοῦ προηγουμένως ἀνεκρίθησαν αὐτοὶ καὶ αἱ σάρκες τῶν ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς.

Ταυτὰ τὰ γνωρίσματα τῆς τρίτης ληστρικῆς περιόδου. Ἡ Χάριτας ὀφείλομεν πολλὰς εἰς τὴν Μοιραρχίαν Ἀττικῆς, κατὰδιώξασαν δραστηρίως τὴν τε συμμορίαν τοῦ Χασανίου καὶ τὴν ἄλλην τὴν ἐκ τῶν ἀποβρασμάτων τῆς πρωτεύουσας συγκροτηθεῖσαν.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς συμμορίας ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα μας πάσχει ἀπὸ πληθώραν τοιούτων βακτηριδίων δυναμένων νὰ γεννήσωσι κακοὴν ληστρικὴν πυρετὸν καὶ ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ πολλὴ χρῆσις φανικοῦ δξέος τοῦ κ. Σπύρο-Μήλιου.

## ΕΚ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΓ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βιτώλια, 30 Ἀπριλίου

Ἡρέμα καὶ ἀθρόβως ἐξακολουθεῖ ἡ ἀπὸ τινος χρόνου συστάσα μικτὴ τουρκικὴ ἐπιτροπὴ ἐξετάζουσα τοὺς τε διδασκάλους καὶ μαθητὰς, ποιοὺ τῶν διδασκομένων βιβλίων, καταγωγῆς ἐθνικότητος, σπουδῶν διδασκάλων, μισθοῦ αὐτῶν καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τοὺς πόρους δι' ὧν συντηροῦνται τὰ ἐν τῇ Μακεδονίᾳ σχολεῖα.

Μέτρα σοβαρὰ καὶ προμελετημένα ἐλήφθησαν ὑπὸ τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς ὅπως τὰ πάντα περιέλθωσιν εἰς χεῖρας αὐτῆς καὶ ἀποναρκώσῃ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν μόνην δύναμιν καὶ τὸν πόθον τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀτυχεστάτων κατοίκων τῆς Μακεδονίας. Παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ μέτρον τῆς Γ. Πύλης ἐμφαίνει ἀπόφασιν νὰ τεθῶσι καὶ τὰ τῶν σχολῶν ὑπὸ τὴν ἀγαθὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ὡς

Σήμερον παρετήρησεν ὅτι ἐβάδιζεν ὁδὸν ἐπικίνδυνον καὶ ὁπισθοχωρεῖ. Τέλος, Ἐρριέττη, ἐὰν εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν Ραοῦλ, ὀφείλεις καὶ σὺ ὡσαύτως νὰ ἦσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου.

— Βεβαίως ἀγαπητὴ μου μητέρα.

— Ἐν τούτοις φέρεσαι πρὸς αὐτὸν πολὺ ψυχρά. Μόλις τοῦ ὁμιλεῖς καὶ ἐννοῶ ὅτι στενοχωρεῖται ἀπὸ ὅ, δὲν τολμᾷ νὰ σοῦ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον. Ὁ ἄνθρωπος τίς ἐστι μνησι-κακεῖς ἐναντίον σου, τί ἔχεις λοιπὸν, σ' ἔκαμε τίποτε;

— Τίποτε, μητέρα μου.

— Τότε, Ἐρριέττη, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σὲ εἶπω ὅτι δὲν ἐννοῶ τὸν πρὸς τὸν Ραοῦλ τρόπον σου, ὅτις καὶ αὐτὸς δὲν γνωρίζει τί νὰ σκεφθῇ, καὶ αὐτὸ τὸν κάμνει νὰ μελαγχολᾷ. . . . Θέλω νὰ γίνῃ σκεπτικώτερος, σοβαρώτερος, ἀλλὰ δύναται τις νὰ ἦν σπουδαῖος, χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ τὴν εὐθυμίαν του.

Δάκρυα, τὰ ὅποια δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ, ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεανίδος.

— Ἀκομὴ δάκρυα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ. Ἐρριέττη, κόρη μου, ἀγαπητόν μου παιδίον! Τί ἔχεις, τί ἔχεις λοιπὸν;

Τὰ δάκρυα τῆς νεανίδος ἔρρευσαν ἀφθονώτερα.

— Ἀ! Εἶμαι βεβαία τώρα, ἐξακολούθησεν ἡ μήτηρ δι-

ἄδυνου ὅπως μοι ἀπακρύπτεις καὶ τι πρὸ πολλοῦ. Ἐχεις θλίψιν, πόνον μυστικόν...

Πλησιάζασα ζωρῶς τὴν Ἐρριέττην καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὴν ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς κολακευτικῆς.

— Εἰπέ, μήπως δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὴν μητέρα σου; Ἐὰν τὴν ἀγαπᾷς πάντοτε, διατί δὲν ἔχεις πλέον ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτήν; . . . Ἐρριέττη, ἀγαπητὴ μου, εἰπέ μοι τὸ αἶτιον τῶν δακρύων σου, νὰ δυνηθῶ ὅπως ἄλλοτε νὰ ἀπομάξω αὐτὰ καθὼς ὅταν ἦσο πολὺ μικρά! . . . Ὑποφέρεις, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι. . . Ὁμίλησον, τέκνον μου, ὁμίλησον! σὲ ὀρκίζω, πέ μοι τί ἔχεις; Εἰς ποῖον λοιπὸν θὰ ἐμπιστευθῇς τὴν λύπην σου, εἰμὴ εἰς τὴν ἀγαθὴν σου μητέρα;

Ἡ νεᾶνις γονυπετήσασα συνήνωσε τὰς χεῖρας καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς σχεδὸν δειλιώσα:

— Προσφιλὴς μου, μητέρα, εἶπεν, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀφήσω.

Ἡ κυρία Δεσιμαίζ ἠνωρθῶθη ἐκπληκτος.

— Νὰ με ἀφήσῃς! ἐπεφώνησε, θέλεις νὰ με ἀφήσῃς!

— Εἶνε ἀνάγκη.

— Πῶς θέλεις λοιπὸν, Ἐρριέττη, νὰ ὑπάγῃς;

— Εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἡ μήτηρ ἐρρίγησε καὶ ἔγινε κάτωχρος.

— Εἰς τὸ μοναστήριον, ἀνέκραξε παράφορος, εἰς τὸ μοναστήριον, σὺ, Ἐρριέττη Δεσιμαίζ!

— Μάλιστα, μητέρα μου. Πολὺ ἐσκέφθην ἀπὸ τινος χρό-